

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-183)

Nov (2) / 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	10
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	16
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	23
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	30

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 3)

19. पद्मनाभो ध्रुवोऽनन्तः शक्तीशो मधुसूदनः
विद्याधिदेवः कपिलो विश्वरूपो विहङ्गमः
20. क्रोडात्मा बडवावक्त्रो धर्मो वागीश्वरस्तथा
एकार्णवान्तःशायी च तथैव कमठाकृतिः
21. वराहो नरसिंहश्चाप्यमृताहरणस्तथा
श्रीपतिर्दिव्यदेहोऽथ कान्तात्सामृतधारकः
22. राहुजित् कालनेमिघ्नः पारिजातहरस्तथा
लोकनाथस्तु शान्तात्मा दत्तात्रयो महाप्रभुः
23. न्यक्रोधशायी भगवानेक शुङ्गतनुस्तथा
देवो वामनदेहस्तु सर्वव्यापी त्रिविक्रमः
24. नरो नारायणश्चैव हरिः कृष्णस्तथैव च
ज्वलत्परशुपृद्रामो रामश्चान्यो धनुर्धरः
25. वेदविद् भगवान् कल्की पाताळशयन प्रभुः
त्रिंशच्चाष्टाविमे देवाः पद्मनाभादयो मताः

19. பத்மநாபோ த்ருவ:அநந்த: சக்தீசோ மதுஸூதந:
வித்யாதிதேவ: கபிலோ விச்வரூபோ விஹங்கம:
20. க்ரோடாத்மா வடவாவக்ரோ தர்மோ வாகீச்வரஸ்ததா
ஏகார்ணவாந்த:சாயீ ச ததைவ கமடாக்ருதி:
21. வராஹோ நரஸிம்ஹச்ச அபி அம்ருதாஹரணஸ்ததா
ஸ்ரீபதிர்திவ்யதேஹோ அத காந்தாத்மாம்ருததாரக:
22. ராஹுஜித் காலநேமிக்ந: பாரிஜாதஹரஸ்ததா
லோகநாதஸ்து சாந்தாத்மா தத்தாத்ரேயோ மஹாப்ரபு:

23. ந்யக்ரோதசாயீ பகவாதேக ச்ருங்கததுஸ்ததா

தேவோ வாமநதேஹஸ்து ஸர்வவ்யாபி த்ரிவிக்ரம:

24. நரோ நாராயணச்சைவ ஹரி: க்ருஷ்ணஸ்ததைவ ச

ஜ்வலத்பரசுப்ருத்ரோமோ ராமச்சாந்யோ தநுர்தர:

25. வேதவித் பகவாந் கல்கீ பாதாள சயந ப்ரபு:

த்ரிம்சச்சாஷ்டாவிமே தேவா: பத்மநாபாதயோ மதா:

பொருள் - பத்மநாபன், த்ருவன், அநந்தன், சக்தீசன், மதுஸூதநன், வித்யாதிதேவன், கபிலர், விச்வரூபன், விஹாங்கமன், க்ரோடாத்மன், வடவக்த்ரன் (ஹயகீர்வன்), தர்மன், வாகீச்வரன், ஏகார்ணவாந்தசாயீ, கூர்மம், வராஹன், நரஸிம்ஹன், அம்ருதஹரணன், திவ்யமான சரீரம் கொண்ட ஸ்ரீபதி, அமிர்த்தத்தை கொண்டுள்ள காந்தாத்மன், ராஹுஜித், காலநேமிக்நன், பாரிஜாதஹரீ, லோகநாதன், சாந்தாத்மா, மஹாப்ரபு தத்தாத்ரேயர், ந்யக்ரோதசாயீ, ஏகச்ருங்கதநு (ஒரு கொம்பு கொண்ட மீன் வடிவம்), வாமனதேவனாக உள்ள தேவன், எங்கும் வ்யாபிக்கும் த்ரிவிக்ரமன், நரநாராயணன், ஹரி, க்ருஷ்ணன், ஜ்வலிக்கும் கண்கள் கொண்ட பரசுராமன், வில்லை எப்போதும் கொண்டவனாகிய இராமன், அனைத்து வேதங்களாலும் போற்றப்படும் பகவான் கல்கி, பாதாளசயநன் என்பது போன்றதான முப்பத்து ஒன்பது ரூபங்கள் பகவானின் விபவங்கள் எனப்படும்.

26. விभिர்விசாக்யூபஸ்ய தத்கார்யவசதிமே

ஸூர்தியோ விபவா: ஶ்யாநா: கார்ய சைஷாம்யஸங்கரம்

26. விபோர்விசாக்யூபஸ்ய தத்தத் கார்ய வசதிமே

ஸ்பூர்த்தியோவிபவா: க்யாதா: கார்யம் சைஷாம்யஸங்கரம்

பொருள் - எங்கும் நிறைந்துள்ள விசாக்யூபனாகிய பகவான் ஒரு சில குறிப்பிட்ட செயல்கள் பூர்த்தியாக வேண்டும் என்று விரும்புகிறான். ஆகவே அந்தந்த செயல்களுக்கு ஏற்றபடியான விபவ அவதாரங்கள் அவனால் உண்டாகின்றன.

27. शुद्धशुद्धाध्वनोर्मध्ये पद्मनाभो व्यवस्थितः
ध्रुवादयोऽपरे देवा विवृता विश्वामन्दिरे

27. சுத்தாசுத்தாத்வநோர்மத்யே பத்மநாபோ வ்யவஸ்தித:
த்ருவாதய: அபரே தேவா விவ்ருதா விச்வாமந்திரே

பொருள் - பத்மநாபன் என்ற விபவம், சுத்தம் மற்றும் ஸ்ருஷ்டி செய்யப்பட்ட அசுத்தம் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள இடத்தில் காணப்படுவதாகும். துருவன் போன்ற மற்ற விபவங்கள் இந்த உலகில் உள்ள பல்வேறு கோவில்களில் காணப்படுகின்றன.

28. रूपाण्यस्त्राणि चैतेषां शक्तयश्चापरा विधाः
सर्वं तत् सात्त्वते सिद्धं संज्ञामात्रं प्रदर्शितम्

28. ரூபாண்யஸ்த்ராணி சைதேஷாம் சக்தயச்சாபரா விதா:
ஸர்வம் தத் ஸாத்வதே ஸித்தம் ஸஞ்ஞாமாத்ரம் ப்ரதர்சிதம்

பொருள் - அந்த விபவங்களின் ரூபங்கள், ஆயுதங்கள், அவர்களுடைய சக்தி போன்ற பலவும் ஸாத்வதஸம்ஹிதையில் மிகவும் தெளிவாக உள்ளன. ஆகவே இங்கு அவர்களின் பெயர் மட்டுமே என்னால் கூறப்பட்டது.

29. शाखास्तु वासुदेवाद्या विभोर्देवस्य कीर्तिताः
विशाख्युपो भगवान् वितताभिः करोति तत्

29. சாகாஸ்து வாஸுதேவாத்யா விபோர்தேவஸ்ய கீர்த்திதா:
விசாகயூபோ பகவாந் விததாபி: கரோதி தத்

பொருள் - வாஸுதேவன் போன்ற பிரிவுகள் எங்கும் நிறைந்தவனாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கே உரித்தானது என்பது அறியவேண்டும். அவை பகவான் விசாகயூபனால் விரிவாக்கப்படுகிறது.

30. चतसृभ्योऽथ शाखाभ्यः केशवात्त्वं त्रयं त्रयम्
दामोदरान्तमृद् भूतं तद् व्यूहान्तरमुच्यते

30. சதஸ்ரூப்ய: அத சாகாப்ய: கேசவாத்யம் த்ரயம் த்ரயம்
தாமோதராந்தம்ருத் பூதம் தத் வ்யூஹாந்தரம் உச்யதே

பொருள் - கேசவன் தொடங்கி தாமோதரன் முடிய உள்ள அவனது ரூபங்கள் மூன்று மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்டு, இவ்விதமாக உள்ள நான்கு (பன்னிரண்டை மூன்றாகப் பிரித்தால் நான்கு பிரிவுகள்) பிரிவுகளும் விசாகயூபத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு வ்யூஹாந்தரங்கள் எனப்படுகின்றன.

விளக்கம் - கேசவன், நாராயணன், மாதவன், கோவிந்தன், விஷ்ணு, மதுஸூதன், த்ரிவிக்ரமன், வாமனன், ஸ்ரீதரன், ஹ்ருஷீகேசன், பத்மநாபன் மற்றும் தாமோதரன் என்பவை அந்தப் பன்னிரண்டு ஆகும். இவையே நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. அவை வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன் அநிருத்தன் ஆகிய வ்யூஹங்களுடன் முறையே தொடர்புள்ள வ்யூஹாந்தரங்கள் ஆகின்றன.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 183)

அதிகரணம் - 1 - ஸர்வத்ர ப்ரஸித்த்யதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம - என்பதில் கூறப்படும் ப்ரஹ்மம் என்பது பரமாத்மாவே ஆகும் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

1-2-1 ஸர்வத்ர ப்ரஸித்தோபதேசாத்

பொருள் - “ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம” என்றுள்ள வாக்கியத்தில் அனைத்து வஸ்துக்களுடனும் ஒரே வேற்றுமையில் கூறப்பட்ட வஸ்து பரப்ரஹ்மமே ஆகும்; இப்படியே உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளதால் ஆகும்.

விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1, 2) - அத கலு க்ரதமய: புருஷோ யதா க்ரதுரஸ்மிந்லோகே புருஷோ பவதி ததேத: ப்ரேத்ய பவதி ஸ க்ரதம் குர்வீத மநோமய: ப்ராணசரீரோ பாருப: - இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே, இந்த உலகம் ப்ரஹ்மமே என்று உபாஸிக்கவேண்டும், மனிதன் நம்பிக்கையே வடிவானவன், இந்த உலகில் உள்ளபோது எவ்விதம் உபாஸிக்கிறானோ அது போன்றே இங்கிருந்து சென்ற பின்னரும் ஆகிறான். ஆகவே உபாஸிப்பானாக. மனதின் வடிவமானதாயும், ப்ராணனைச் சரீரமாகக் கொண்டதாயும், ப்ரகாசம் உள்ளதாயும் இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தை உபாசிப்பானாக - என்று கூறுகிறது. இங்கு உபாஸிக்கவேண்டிய வஸ்து குறித்து கூறும்போது, ஸக்ரதம் குர்வீத - அவன் உபாஸிப்பானாக - என்று கூறுகையில், மநோமய: ப்ராணசரீர - மனதின் வடிவம் கொண்டவன், ப்ராணத்தைச் சரீரமாகக் கொண்டவன் - என்று கூறப்பட்டது.

சந்தேகம் - இங்கு மநோமயன் போன்ற பதங்களால் படிக்கப்படுவது ஜீவாத்மாவா (சேஷத்ரஜ்ஞனா) அல்லது பரமாத்மாவா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபகஷம் - இங்கு கூறப்படுவது ஜீவாத்மா குறித்தே ஆகும். ஏன்? காரணம், மனம் மற்றும் ப்ராணன் ஆகிய இரண்டும் ஜீவாத்மாவுக்கு அவசியம் தேவையாகவும் உபயோகமாகவும் உள்ளது; மேலும் இந்த இரண்டும் பரமாத்மாவுக்கு, முண்டக உபநிஷத் (2-1-2) - அப்ராணோ ஹ்யமநா: - ப்ராணன், மனம் அற்றவன் - என்றுள்ள வரி மூலமாக மறுக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இங்கு கூறப்பட்ட சாந்தோக்ய உபநிஷத் வரியின் முற்பகுதியில் (3-14-1) - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம - இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மம் - என்று படிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மமே பிற்பகுதியில் உபாஸிக்கப்பட வேண்டிய வஸ்துவாக உரைக்கப்பட்டிருக்க முடியாது; காரணம், அந்த வரியானது (முற்பகுதி) அனைத்தின் ஆத்மாவாக ப்ரஹ்மம் உள்ளது என்று உபதேசிப்பதற்காகவே ஆகும்; இப்படிப்பட்ட உபதேசம் அடுத்து பகுதியில் உள்ள - சாந்த உபாஸீத - சாந்தி அடைந்து உபாஸிப்பானாக - என்று கூறப்பட்டபடி உபாஸனைக்கு வேண்டிய சாந்தியை அடையும் பொருட்டே உரைக்கப்பட்டதாகும்.

மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - ஸ க்ரதும் குர்வீத - அவன் உபாஸிப்பானாக - என்று கூறும் வரிக்கு உபாஸனை செய்வதற்குத் தகுந்த ஒரு வஸ்து அவசியமாகிறது என்பதால், இந்த வரியின் முற்பகுதியில் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மமே இந்தப் பகுதியில் உபாஸிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாகும் என்று கூறுவது சரியல்ல; காரணம் இங்குள்ள வரியில் மனம் முதலானவை அந்த வஸ்துவுக்கு உண்டு என்று கூறப்படுவதால், அது ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து அல்ல என்றாகிறது. மேலும் உபாஸிப்பவன், உபாஸிக்கப்படுபவன் ஆகிய இரண்டுமே அந்த வரியில் உள்ள - மநோமய: ப்ராணசரீர: - என்பவற்றின் வேற்றுமை உருபுகளை மாற்றிப் படித்தாலே தேறிவிடும். இப்படியாக இங்கு ஜீவாத்மாவின் தன்மைகளை கூறப்படுவதால், ஏதத் ப்ரஹ்ம - இதுவே ப்ரஹ்மம் - என்று அந்த வரியில் இறுதியில் கூறப்படும் ப்ரஹ்மம் என்ற பதம் ஜீவாத்மாவைக் குறித்தே

என்றும், அதுவே உபாஸிக்கத் தேவையான வஸ்து என்ற தொனியில் கூறப்பட்டது என்றும் தெளிவாகிறது.

*

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 183)

நாராயண சப்தத்திற்குப் பஹுவீஹி, தத்புருஷ ஸமாஸங்கள் மூலம்
உண்டாகும் விளக்கம்

குறிப்பு: நாராயண என்னும் பதம் “நார” மற்றும் “அயநம்” என்னும் இரண்டு பதங்கள் சேர்ந்து உண்டாகும் பதமாகும். இதனை “நாராணாம் + அயநம்” என்றும், “நாரா: + அயநம்” என்றும் இரண்டுவிதமாகப் பிரிக்கலாம். இவற்றில் “நாராணாம் + அயநம்” என்று பிரிப்பது தத்புருஷ ஸமாஸம் எனப்படும்; இது தமிழ் இலக்கணத்தில் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி எனப்படும்; இதன் பொருள் “நாரங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளவன்” என்பதாகும். “நாரா: + அயநம்” என்று பிரிப்பது பஹுவீஹி ஸமாஸம் எனப்படும்; இது தமிழ் இலக்கணத்தில் அன்மொழித்தொகை எனப்படும்; இதன் பொருள் “நாரங்களை இருப்பிடமாக உடையவன்” என்பதாகும்.

மூலம் - ஈசுவரனோடு ப்ருதக்ஸித்தங்களல்லாத நாரங்களுக்கு “நாரா: அயநம் யஸ்ய” என்றும், “நாராணாமயநம்” என்றும் நிஷ்கர்ஷவிவகையாலே வையதிகரண்யம் உண்டாயிற்று. இச்சப்தத்துக்கு நம்மாழ்வார் “எண்பெருக்கு அந்நலத்து ஒண்பொருள் ஈறில வண் புகழ் நாரணன்” என்றும், “நாரணன் மூவேழுலகுக்கும் நாதன்” என்றும் பூர்வாபரங்களிலே ஸமாஸத்வயத்தில் அர்த்தத்தைப் ப்ரதர்சிப்பித்தார். இதிலே ஹேயப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வ ரூபமான உபயலிங்கத்வமும் உபயவிபூதியோகமும் கர்ப்பிதம். தேவீ பூஷண ஆயுத பரிஜந பரிச்சத த்வாரபால பார்ஷதாதி பேதங்களும் இங்கே அநுஸந்தேயங்கள்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனோடு வேறுபட்டு அல்லாமல் (பிரிந்து அல்லாமல்) நிற்க இயலாத நாரங்கள் எனப்படும் சேதன அசேதனங்கள், “நாராயண” என்னும் பதமானது “நாரா: அயநம் யஸ்ய - யாருக்கு இருப்பிடம் நாரங்களோ, அவன்” என்றும், “நாராணாமயநம் = நாரங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளவன்” என்றும் இரண்டுவிதமாக பொருள் அளிப்பது கொண்டு, தனித்திருப்பது போன்று தோன்றுகிறது. இவ்விதம் இந்தப் பதம் இரண்டாகப் பிரிந்து, இருவிதமான பொருள்களை அளிப்பதை நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியின் தொடக்கத்திலும், இறுதியிலும் பின்வருமாறு அருளிச்செய்தார்:

- திருவாய்மொழி (1-2-10) - எண்பெருக்கு அந்நலத்து ஒண்பொருள் ஈறில வண் புகழ் நாரணன் - எண்ணற்றவர்களும், ஞானம் ஆனந்தம் முதலான குணங்கள் உள்ளவர்களும் ஆகிய ஜீவாத்மாக்கள், அசேதனங்கள், அளவற்ற திருக்கல்யாண குணங்கள் ஆகியவற்றைத் தனது அடிமையாகக் கொண்டவன்.
- திருவாய்மொழி (2-7-3) - நாரணன் மூவேழுலகுக்கும் நாதன் - ஏழு லோகங்களுக்கும் நாராயணன் நாதன் ஆவான்.

இவ்விதம் உரைக்கையில் - தோஷம் அற்றவை மற்றும் உயர்ந்த தன்மைகளுடன் கூடியவை என்னும் இருவிதமான அடையாளங்களுடன் உள்ள தன்மை, லீலாவியூதி மற்றும் நித்யவியூதி ஆகிய இரண்டுடன் உள்ள தன்மை ஆகிய இரண்டும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு நாரங்கள் என்பதில் தேவிமார்கள், ஆபரணங்கள், ஆயுதங்கள், வேலையாட்கள், குடை, சாமரம், பாதுகை, படைத்தலைவர்கள் போன்ற பலதும் அடங்கும்.

[காரணத்வமபாத்யத்வம் உபாயத்வமுபேயதா](#)

[இதி சரீரகஸ்தாப்யம் இஹ சாபி வ்யவஸ்திதம்](#)

பொருள் - ஜகத்காரணமாக இருத்தல், இவ்விதம் உள்ளதற்கு எந்தவிதமான முரணான ப்ரமாணங்கள் கொண்டு தடை கூற இயலாமல் இருத்தல், உபாயமாக இருத்தல், பலனாக இருத்தல் போன்று வேதாந்தங்களில் கூறப்படும் பலவிதமான அர்த்தங்கள் “நாராயணன்” என்னும் பதத்திலும் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன.

மூலம் - இதெல்லாம் “ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதி” என்று தொடங்கி பட்டர் நித்யத்திலே ப்ரதிபாதிதம்.

விளக்கம் - இவை அனைத்து பட்டர் தன்னுடைய நித்யம் என்னும் நூலில் “ஞானம், ஆனந்தம், தூய்மை முதலானவை” என்று தொடங்கி விளக்கியுள்ளார்.

மூலம் - இவ்விடத்தில், “ஸ்ருஷ்ட்வா நாரம் தோயமந்த: ஸ்திதோஹம் யேந ஸ்யாந்மே நாம நாராயணோதி”, “ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வை நரஸூநவ: தா யதஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:” இத்யாதிகளிலே அப்புக்களையெடுத்தது தத்வாந்தரங்களுக்கு உபலக்ஷணம் என்னுமிடம்

நராஜ்ஜாதாநி தத்வாநி நாராணீதி ததோ விது:

தாந்யேவ சாயநம் தஸ்யே தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:

இத்யாதிகளாலே ஸித்தம். இந்த பஹுவீஹி ஸமாஸமான நிர்வசநத்தில் “நராஜ்ஜாதாநி தத்வாநி” என்று நார சப்தார்த்தம் சொல்லுகையாலே மஹோபநிஷத் ப்ரப்ருதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ப்ரஹ்மேசாநாதி ஸர்வத்தையும் பற்ற நாராயணனுடைய ஸர்வவித காரணத்வமும், அயந சப்தார்த்தத்தில் “ஈயத இத்யயநம்” என்கிற கர்ம வ்யுத்பத்தியாலே இவற்றை வ்யாப்யமாக உடையவனுடைய ஸர்வவ்யாப்யகத்வமும், அதுக்கு உபயுக்தமான நிரதிசய ஸூக்ஷ்மத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று. இப்பொருள்கள் “ஈயதே அஸ்மிந்” என்கிற அதிகரண வ்யுத்பத்தியிலும் வரும்.

நாராணாமயநத்வாச்ச நாராயண இதி ஸ்ம்ருத:

நாரஸ்த்விதி ஸர்வபும்ஸாம் ஸமுஹ: பரிகீர்த்தித:

கதிராலம்பநம் தஸ்ய தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:

நாரோ நராணாம் ஸங்க்யாத: தஸ்யாஹமயநம் கதி:

தேநாஸ்மி முநிபிர்நித்யம் நாராயண இதீரித:

நாரசப்தேந ஜீவாநாம் ஸமுஹ: ப்ரோச்யதே புதை:

தேஷாமயநபூதத்வாத் நாராயண இஹோச்யதே

தஸ்மாந்நாராயணம் பந்தும் மாதரம் பிதரம் குரும்

நிவாஸம் சரணம் சாஹு: வேதவேதாந்தபாரகா:

விளக்கம் – கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- வராஹபுராணம் (2-12) - ஸ்ருஷ்ட்வா நாரம் தோயமந்த: ஸ்திதோஹம் யேந ஸ்யாந்மே நாம நாராயணோதி - நாரம் எனப்படும் நீரைப் படைத்து அதற்குள் நான் இருந்தேன். ஆகவே எனக்கு நாராயணன் என்னும் பெயர் வந்தது.
- மநுஸ்ம்ருதி (1-10) - ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வை நரஸூநவ: தா யதஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: - நீரானது நாரம் எனப்படுகிறது. காரணம் அது நரனிடமிருந்து (நரன் - நாசம் அற்றவன், ஸர்வேச்வரன்) உண்டானதாகும். அது அவனுக்கு முன்னர் இருந்த இடமாக உள்ளதால், அவன் நாராயணன் எனப்படுகிறான்.

இந்த வரிகளில் நீரைக் குறித்து உரைத்தமை என்பது மற்ற தத்துவங்களை முழுவது உரைக்காமல் ஒன்றை மட்டுமே எடுத்துக்காட்டாக உரைப்பதற்காக ஆகும்; இந்தக் கருத்தை, மஹாபாரதம் ஆநுசாநிகபர்வம் (178-7) - நராஜ்ஜாதாநி தத்த்வாநி

நாராணீதி ததோ விது: தாந்யேவ சாயநம் தஸ்யே தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: - ப்ருத்வீ முதலான தத்துவங்கள் நரணாகிய ஸர்வேச்வரனிடமிருந்தே உண்டானதாகும்; ஆகவே அவை நாரங்கள் ஆகும்; அவனுக்கு அவையே இருப்பிடமாக உள்ளதால் அவன் நாராயணன் எனப்படுகிறான் - என்பதில் காணலாம் (அதாவது இங்கு பூமியை மட்டும் உரைத்தமை காண்க). இங்கு பஹுவரீஹி மொழித்தொகை விளக்கத்தில், “நராஜ்ஜாதாநி தத்த்வாநி” என்ற இடத்தின் மூலம் “தத்த்வங்கள் நரனிடமிருந்து வெளிப்பட்டன” என்று உணர்த்தப்பட்டதால், அவை நாரங்கள் எனப்படுகின்றன என்பது தெளிவு. இதன் மூலம், மஹாநாராயண உபநிஷத் முதலானவற்றில் கூறப்பட்டபடி (ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேசானோ நாபோ நாக்நீஷோமௌ நேமே த்யாவாப்ருதிவீ ந நக்ஷத்ராணி ந ஸூர்யோ ந சந்த்ரமா: - தொடக்கத்தில் நாராயணன் மட்டுமே இருந்தான்; நான்முகன், சிவன், நீர், அக்னி, சோமன், த்யுலோகம், பூமி, நக்ஷத்ரங்கள், சூரியன், சந்த்ரன் போன்ற எதுவும் இல்லை), நான்முகன் மற்றும் சிவன் போன்ற அனைத்திற்கும் நாராயணனே அனைத்துவிதமான காரணமாக இருந்தான் என்பது மேலும் தெளிவாகிறது. “அயந” என்னும் சப்தம், “ஈயத இத்யயநம்” என்பதன் மூலம் வெளிப்பட்டதாகும். அதாவது எங்கும் வியாபிக்கப்படும் (நிறைதல்) வஸ்துக்களை இந்தப் பதம் கூறுகிறது. இதன் மூலம் அவன் அனைத்திலும் வியாபித்தும், அவை அனைத்தும் அவனால் வியாபிக்கப்பட்டும் உள்ளன என்பதும், இவ்விதம் அனைத்தையும் வியாபித்து நிற்கத் தேவையான மிகவும் நுண்ணியதாக உள்ள தன்மை என்பதும் இங்கு கூறப்பட்டது. இந்தக் கருத்துக்கள் அனைத்தும், “ஈயதே அஸ்மிந்” என்பதால் வெளிப்படும் “அயந” என்பதிலும் தேறும்; இவ்விதம் கொள்ளும்போது அனைத்தும் வியாபித்திருப்பதற்கான ஆதார வஸ்துவை உரைத்தல் என்றாகிறது. நாராயண என்னும் பதத்தை தத்புருஷ மொழித்தொகை அடிப்படையில் “நாராயணம் + அயநம்” என்று பிரிக்கலாம்; அதாவது நாரங்களுக்கு இருப்பிடமானவன் என்று பொருள். இவ்விதம் கொண்டால், அந்தப் பதமானது “நாராயணம்” என்று பொதுப்பாலில் இருத்தல் வேண்டும். ஆனால், நிருக்தி (இலக்கணம் எனலாம்) அடிப்படையில், “நாராயண:” என்னும் ஆண்பால் விரோதமாகாது. கீழே உள்ள பல ப்ரமாண வரிகளின் மூலம் இந்தக் கருத்துக்களைக் காணலாம்:

- மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (63-32) - நாராணாமயநத்வாச்ச நாராயண இதி ஸ்ம்ருத: - நாரங்களுக்கு ஆதாரமாக உள்ளதால் நாராயணன் எனப்படுகிறான்.
- பாத்மோத்தர புராணம் - நாரஸ்த்விதி ஸர்வபும்ஸாம் ஸமூஹ: பரிகீர்த்தித: கதிராலம்பநம் தஸ்ய தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: - நாரம் என்று அனைத்து ஜீவன்களுடைய கூட்டம் கூறப்படுகிறது. அவை அடையவேண்டியவனாகவும், அவை அடைவதற்கு உபாயமாகவும் உள்ளதால் நாராயணன் எனப்படுகிறான்.
- பாத்மோத்தர புராணம் - நாரோ நாரணாம் ஸங்க்யாத: தஸ்யாஹமயநம் கதி: தேநாஸ்மி முநிபிர்நித்யம் நாராயண இதீரித: - நாரம் என்பது நரர்கள் என்னும் ஜீவன்களுடைய கூட்டம் ஆகும். அவற்றுக்கு அடையப்படவேண்டியவனாகவும், அடைவதற்கான உபாயமாகவும் நான் உள்ளதால், முனிவர்களால் எப்போதும் நான் "நாராயணன்" எனப்படுகிறேன்.
- பாத்மோத்தர புராணம் - நாரசப்தேந ஜீவாநாம் ஸமூஹ: ப்ரோச்யதே புதை: தேஷாமயநபூதத்வாத் நாராயண இஹோச்யதே தஸ்மாந்நாராயணம் பந்தும் மாதரம் பிதரம் குரும் நிவாஸம் சரணம் சாஹு: வேதவேதாந்தபாரகா: - நார என்னும் பதம் ஜீவன்களுடைய கூட்டத்தைக் குறிப்பதாக அறிவுள்ளவர்கள் கூறுகிறார்கள். அவற்றுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளதால் நாராயணன் எனப்படுகிறான். ஆகவே வேதங்களை நன்றாக அறிந்தவர்கள் நாராயணனை உறவினனாகவும், தாயாகவும், தந்தையாகவும், குருவாகவும், ஆதாரமாகவும், உபாயமாகவும் உரைக்கிறார்கள்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 3)

2. விவேகபலம் வீடுபற்று.

அவதாரிகை - இவ்விவேகத்திற்குப் பலமேதென்னச் சொல்லுகிறது,
(விவேகேத்யாதி).

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட பகுத்தறிவினால் ஏற்படும் பயன் என்ன என்பதை
அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி யவன் கொடுத்த சாஸ்த்ர ஜந்ய ஜ்ஞாநத்தாலே
நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்குப் பலம், த்யாஜ்யத்தை விடுகையும்
உபாதேயத்தைப் பற்றுகையு மென்கை. த்யாக ஸ்வீகார மென்னாதே
வீடுபற்றென்கையாலே “வீடுமின் முற்றவும்”, “அற்றிறைபற்று” என்று ஆழ்வார்
பாசுரத்தை யுட்கொண்டருளிச் செய்தமை தோற்றுகிறது.

விளக்கம் - அவன் நமக்கு அளித்த சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் ஏற்பட்ட ஞானத்தால்,
“நல்லது எது தீயது எது” என்று பகுத்தறிய இயல்கிறது. இதன் பயன்
என்னவென்றால் - கைவிடத்தக்கது எது, ஏற்கத்தக்கது எது என்று அறிவதே ஆகும்.
“விடுதல், பற்றுதல்” என்று கூறாமல் சூர்ணையில் “வீடு பற்று” என்று ஏன்
கூறினார்? இதன் காரணம் நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (1-2-1) - வீடுமின்
முற்றவும் என்றும், (1-2-5) - அற்றிறை பற்று - என்றும் அருளிச்செய்ததைத்
திருவுள்ளத்தில் கொண்டதால் ஆகும்.

3. த்யாஜ்யோபாதேயங்கள் ஸுகதுக்கங்கள்.

அவதாரிகை - த்யாஜ்யோபாதேயங்கள் தாமெவையென்னச் சொல்லுகிறது (த்யாஜ்யேத்யாதி).

விளக்கம் - கைவிடத்தக்கதும், ஏற்கத்தக்கதும் எவை என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஸுகீ பவேயம், து:க்கீ மா பூவம்” என்று ஸர்வர்க்கும் துக்கம் அநிஷ்டமாய் ஸுகமிஷ்டமாகையாலே துக்கம் த்யாஜ்யம், ஸுக முபாதேயம் என்கை.

விளக்கம் - ஸுகீ பவேயம், து:க்கீ மா பூவம் - சுகம் உள்ளவன் ஆகக்கடவேன், துக்கம் உள்ளவன் ஆகக்கடவேன் அல்லேன் - என்றுள்ள வாக்கியத்தின்படி அனைவருக்கும் துக்கம் என்பது விருப்பம் இல்லாததாகவும், சுகம் என்பது விரும்பப்படுவதாகவும் ஆகிறது. ஆகவே துக்கம் என்பது தள்ளப்படவேண்டியதாய், சுகம் என்பது ஏற்கப்படவேண்டியதாய் உள்ளது.

4. இவற்றுக்கெல்லை இன்புதுன்பளி பன்மா மாயத்தழுந்துகையும், களிப்புங் கவர்வுமற்றுப் பேரின்பத் தின்புறுகையும்.

அவதாரிகை - இவைதான் கர்மாநுகுணமாக நின்ற நின்ற நிலைகளிலே யுண்டகையாலே இவற்றின் பரமாவதியைச் சொல்லுகிறது (இவற்றுக் கித்யாதி).

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட சுகம், துக்கம் என்பவை அவரவர்கள் செய்த நன்மை மற்றும் தீமை என்ற கர்மங்களின் காரணமாக ஏற்படுவதால், இவற்றின் எல்லைகளை அடுத்து உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, துக்கத்துக்குப் பரமாவதி “இன்பு துன்பளி” என்று தொடங்கி. ஸுக துக்காவஹங்களாய் அநாதியாய் துஸ்தரமாயிருந்துள்ள ப்ரக்ருதி

ஸம்பந்த நிபந்தனமான ஜந்மங்களின் நின்றும் ஒருகாலும் நீங்காமைக் குறுப்பானவையாய், பலவகைப்பட்டிருப்பனவாய், அகப்பட்டார் தப்பவரிதாமவையாய் “இன்னமுதெனத்” தோன்றி எத்தனையேனும் அறிவுடையாரையும் கலங்கப் பண்ணுகையாலே ஆச்சர்யங்களா யிருந்துள்ள சப்தாதி விஷயங்களிலே அகப்பட்டு “அழுந்துமா” என்கிறபடியே அநந்தக்லேச பாஜநமான ஸம்ஸாரத்திலே யழுந்துகை. ஸுகத்துக்குப் பரமாவதி “களிப்புங் கவர்வுமற்று” என்று தொடங்கிச் சொல்லுகிற அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷ துஷ்டமான விஷய லாபத்தாலே வரும் கர்வமும் ததலாபத்தாலே வரும் க்லேசமும் கழிந்து ஷட்பாவவிகாரங்களும் நீங்கி சுத்த ஸத்வதயா ப்ரகாசமாயிருக்கிற அப்ராக்ருத விக்ரத்தைப் பெற்று “அந்தமில் பேரின்பம்” என்கிறபடியே அபரிமிதாநந்த மயமான பரமபதத்திலே அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடி “சுழிபட்டொடுஞ் சுடர்ச்சோதி வெள்ளத்து இன்புற்று” என்கிறபடியே அநவரத பகவத நுபவத்தாலே ஆநந்த நிர்ப்பரனா யிருக்கை யென்கை.

விளக்கம் - துக்கத்துக்கான எல்லையை முதலில் அருளிச்செய்கிறார். இது சூர்ணையில் “இன்பதுன்பளி” என்று தொடங்கி உரைக்கப்படுகிறது. இன்பம் மற்றும் துன்பம் வருவதும், கடப்பதற்கு எளிதாக உள்ள ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் மூலம் ஏற்படும் பிறவிகளில் இருந்து விடுபட இயலாமல் உள்ளதற்குக் காரணமாக இருப்பதும், பலவிதமாக உள்ளதும், சிக்கிக் கொண்டவர்கள் தப்புவதற்குக் கடினமாக உள்ளதும், திருவாசிரியம் (3) மற்றும் திருவாய்மொழி (7-1-8) – இன்னமுது – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உண்டாகி எந்த அளவு அறிவு நிரம்பியவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களையும் கலங்கும்படிச் செய்வதால் வியப்பு ஏற்படுத்தும்படியாக உள்ளதும் ஆகிய உலக விஷயங்களில் அகப்பட்டுக்கொண்டு, திருவாசிரியம் (6) - அழுந்துமா – என்பதற்கு ஏற்றபடி எல்லையற்றதான பலவிதமான துன்பங்களுக்குக் காரணமாக உள்ள ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கி இருத்தல் என்பதாகும்.

அடுத்து சுகத்தின் எல்லையை அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (2-3-10) – களிப்பு – என்று தொடங்கி உரைக்கப்படும் அற்பமாக உள்ள தன்மை, நிலையற்றதாக உள்ள தன்மை முதலான தோஷங்கள் நிறைந்துள்ள புலன்கள்

மூலம் கிட்டப்பெறும் இன்பங்களை அடைந்து, அவற்றை அனுபவிப்பதன் காரணமாக உண்டாகும் கர்வம், அவற்றை அனுபவிக்கப் பெறாமல் உள்ளதால் உண்டாகும் துக்கம் ஆகிய இரண்டும் நீங்கப் பெற்று, மற்ற இரண்டு குணங்களும் கலக்காத தூய்மையான ஸத்வகுணம் மட்டுமே நிறைந்ததான, இந்த உலகுடன் தொடர்பில்லாத ஒளி பொருந்திய சரீரத்தைப் பெற்று, திருவாய்மொழி (10-9-11) - அந்தமில் பேரின்பம் - என்பதற்கு ஏற்ப அளவற்ற இன்பங்கள் உள்ளதான பரமபதத்தில் ஸர்வேச்வரனுடைய அடியார்கள் கூட்டத்துடன் கூடி நின்று, திருவாய்மொழி (8-10-5) - சுழிபட்டொடுஞ் சுடர்ச்சோதி வெள்ளத்து இன்புற்று - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் ஸர்வேச்வரனை அனுபவித்தபடி உள்ளதால் ஆனந்தம் நிறைந்தவனாக உள்ள நிலையுடன் இருத்தல் என்பதாகும்.

5. அநந்தக்லேச நிரதிசயாநந்த ஹேது - மறந்தேன் அறியகிலாதே உணர்விலேன் ஏணிலேன் அயர்த்தென்றும், உய்யும்வகை நின்றவொன்றை நன்கறிந்தனன் உணர்வினுள்ளே ஆம்பரிசென்றும் சொல்லுகிற ஜ்ஞாத்வய பஞ்சக ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள்.

அவதாரிகை - ஏவம்பூத துக்கமும் ஸுகமும் இவனுக்குண்டாகைக்கு ஹேது ஏதென்னச் சொல்லுகிறது (அநந்தேத்யாதி).

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள சுகமும் துக்கமும் உண்டாகக் காரணம் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரம் அநந்த க்லேச பாஜநம்” என்கிற ஸம்ஸார ப்ரயுக்த அனந்த துக்கஹேது - “மறந்தேனுன்னை முன்னம்” என்கிற பரவிஷயா ஜ்ஞாநமும், “என்னையறியகிலாதே” என்கிற ஆத்மவிஷயாஜ்ஞாநமும், “ஓடியுமுழன்று முயிர்களே கொன்றேனுணர்விலேன்” என்கிற விரோதி விஷயஜ்ஞாநமும், “பிறவி நோயறுப்பா னேணிலேனிருந்தேன்” என்கிற உபாய விஷயாஜ்ஞாநமும், “ஆழியங்கை யம்மாணை யேத்தாதயர்த்து” என்கிற புருஷார்த்த விஷயஜ்ஞாநமுமாகிற ஜ்ஞாதவ்யார்த்த பஞ்சக ஜ்ஞாநாபாவம். “நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுக பாவைக லக்ஷணா” என்கிற பகவத்

ப்ராப்தி ரூபமோக்ஷ ப்ரயுக்த நிரதிசய ஸுகஹேது, “நின்னை நெஞ்சிலுய்யும் வகையுணர்ந்தேன்” என்கிற பரவிஷய ஜ்ஞாநமும், “நின்றவொன்றை யுணர்ந்தேன்” என்கிற ஆத்மவிஷய ஜ்ஞானமும், “அகற்ற நீ வைத்த மாயவல் லைம்புலன்களாமவை நன்கறிந்தனன்” என்கிற விரோதி விஷய ஜ்ஞாநமும், “அவனதருளாலுறல் பொருட்டு என்னுணர்வி னுள்ளே யிருத்தினேன்” என்கிற உபாய விஷய ஜ்ஞாநமும், “ஆம்பரிசறிந்து கொண்டு” என்கிற புருஷார்த்தவிஷய ஜ்ஞானமுமாகிற ஜ்ஞாதவ்யார்த்த பஞ்சக ஜ்ஞாநமென்கை. இத்தால் “ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ: அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார:”. ஆகையாலே, “ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச் ச ப்ரத்யகாத்மந:”, ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தே: ததா ப்ராப்தி விரோதி ச; வதந்தி ஸகலா வேதாஸ்ஸேதிஹாஸ புராணகா:; முநயச்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்த வேதிந:” என்கிறபடியே ஸகல சாஸ்த்ர தாத்தப்ரியமாய் ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு அவச்ய ஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தபஞ்சகத்தையும் அறியாமையும் அறிகையுமே ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்கு ஹேது வென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரம் அநந்த க்லேச பாஜநம் - மிகவும் கோரமானதும், எல்லையற்ற துன்பங்களுக்கு இருப்பிடமானதும் ஆகிய பிறவிப் பெருங்கடலை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பிறவிகளை முன்னிட்டுக் கொண்டு உண்டாகும் எல்லையற்ற துக்கங்களுக்கான காரணம் : பெரியதிருமொழி (6-2-2-) - மறந்தேனுன்னை முன்னம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் குறித்து அறிவில்லாமையும், திருவாய்மொழி (2-9-9) - என்னையறியகிலாதே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்மா குறித்த அறிவில்லாமையும், பெரியதிருமொழி (1-6-6) - ஓடியு முழன்று முயிர்களே கொன்றே னுணர்விலேன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனைக் கைப்பற்றத் தடையாக உள்ள விரோதிகளைக் குறித்த அறிவில்லாமையும், பெரியதிருமொழி (1-6-1) - பிறவி நோயறுப்பா னேணிலேனிருந்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை அடைவதற்கான உபாயம் குறித்த அறிவில்லாமையும், பெரியதிருவந்தாதி (82) - ஆழியங்கையம்மாணையேத்தாதயர்த்து - என்பதற்கு ஏற்ப அடையத்தக்க பேற்றைக் குறித்த அறிவில்லாமையும் ஆகிற அறியத்தக்கதான ஐந்து விஷயங்கள் குறித்த ஞானம் இல்லாமை என்பதே ஆகும். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-5-59) -

நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுக பாவைக லக்ஷணா - நான்முகன் உள்ளிட்டவர்களுடைய உலகங்களில் உள்ள இன்பங்களையும் அற்பம் என்று தள்ளத்தக்க மேன்மையான ஆனந்தமே வடிவம் பெற்றது - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனை அடைதல் என்பதான மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஏற்படும் எல்லையற்ற சுகங்களுக்கான காரணம் : பெரியதிருமொழி (6-3-6) - நினை நெஞ்சிலுய்யும் வகை யுணர்ந்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் குறித்த ஞானமும், திருவாய்மொழி (8-8-4) - நின்றவொன்றை யுணர்ந்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மா குறித்த ஞானமும், திருவாய்மொழி (5-7-8) - அகற்ற நீ வைத்த மாயவல் லைம்புலன்க ளாமவை நன்கறிந்தனன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை அடையத் தடையாக உள்ள விரோதிகள் குறித்த ஞானமும், திருவாய்மொழி (8-8-3) - அவனதருளாலுறல் பொருட்டு என்னுணர்வி னுள்ளே யிருத்தினேன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை அடையும் உபாயம் குறித்த ஞானமும், திருமாலை (38) - ஆம்பரிசறிந்து கொண்டு - அடைய உள்ள புருஷார்த்தம் குறித்த ஞானமும் என்றுள்ள ஐந்துவிதமான ஞானம் ஆகும்.

இதன் மூலம் ஞானத்தால் மோக்ஷமும், அறியாமையால் பிறவியும் ஏற்படுகிறது என்றாகிறது. ஆகவே, ஹாரித ஸம்ஹிதை (9) - ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச் ச ப்ரத்யகாத்மந்:, ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தே: ததா ப்ராப்தி விரோதி ச; வதந்தி ஸகலா வேதாஸ்ஸேதிஹாஸ புராணகா:, முநயச்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்த வேதிந: - அடையத்தக்கதான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம், அவனை அடையும் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம், அவனை அடைவதற்கான வழி, அவனை அடைவதால் உண்டாகும் பயன், அவனை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள விரோதிகள் ஆகியவற்றை இதிஹாஸ புராணங்களுடன் கூடியதான அனைத்து வேதங்களும் கூறுகின்றன. வேதங்கள், வேதங்களுடைய ஆழ்பொருள்கள் ஆகியவற்றை அறிந்த முனிவர்களும் மஹாத்மாக்களும் இவ்விதமே உரைக்கின்றனர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து சாஸ்திரங்களுடைய ஆழ்பொருளாகவும், ஆத்மாவானது கரையேற அவசியமாக

அறிந்து கொள்ள வேண்டியதாகவும் உள்ள இந்த ஐந்து விஷயங்களைக் குறித்து அறியாமை என்பது பிறவிக்குக் காரணம், அறிவது மோசடித்திற்குக் காரணம் என்று கூறப்பட்டது.

ஆசார்ய ஹ்ருதய வ்யாக்யான அவதாரிகை ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 149)

2-6-10 போகின்ற காலங்கள் போய காலங்கள் போகுகாலங்கள் தாய்தந்தையுயி

ராகின்றாய் உன்னை நா னடைந்தேன் விடுவேனோ?

பாகின்ற தொல்புகழ் மூவுலகுக்கும் நாதனே பரமா தண்வேங்கட

மேகின்றாய் தண்டுழாய் விரைநாறு கண்ணியனே.

பொருள் - நிகழ்காலம், இறந்த காலம், எதிர்காலம் என்பதான மூன்று காலங்களிலும் தாயும், தந்தையும், ஆத்மாவுமாக நின்ற எனக்குப் பரிவைக் காண்பித்தபடி உள்ளவனே! இவ்விதம் அனைத்தையும் காப்பாற்றியபடி உள்ள காரணத்தினால் எப்போதும் நிறைந்த கீர்த்தி உள்ளவனே! மூன்று லோகங்களுக்கும் நாதனாக உள்ளவனே! இப்படிப்பட்ட பெருமைக்குத் தனக்கு மேலே யாரும் இல்லாதவனே! இந்த மேன்மை மட்டும் அல்லாமல் காண்பவர் களைப்பை நீக்கும் திருவேங்கடமலையில் விருப்பத்துடன் நிற்கும் ஸௌலப்யம் கொண்டவனே! இந்தப் பரத்வம், எளிமை, இன்பம் ஆகியவற்றை மறைமுகமாக உணர்த்தும்விதத்தில் குளிர்ந்த நறுமணம் உள்ள துளசிமாலையை அணிந்தவனே! இப்படியாக உள்ள உன்னை நான் அடைந்த பின்னர் இனி நான் விடுவேனோ?

அவதாரிகை - “நாம் போகாதொழிகிறோம்; நீர் நம்மை விடாதொழியவேணுமே” என்ன; “நீ பண்ணின உபகாரங்களைக் கண்டுவைத்து விட ஸம்பாவனையுண்டோ?” என்கிறார். காலதர்யத்திலும் ஸர்வவிதபந்துவுமான உன்னை விட ஸம்பாவனையில்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் ஆழ்வார், “நீ என்னை விட்டு அகன்று செல்ல முயலாமல் இருப்பாயாக”, என்று உரைத்தார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “சரி! நாம் உம்மை விட்டு அகலாமல் இருப்போம். ஆனால் நீவிர் நம்மை விடாமல் இருக்கவேண்டுமே!”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “நீ எனக்குச் செய்த உபகாரங்களைக் கண்ட பின்னரும் உன்னை விட்டு அகல ஏதும் காரணம் உண்டோ? மூன்று காலங்களிலும் அனைத்து விதங்களிலும் உறவினனாகிய உன்னைக் கைவிட எந்தக் காரணமும் இல்லை”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (போகின்ற இத்யாதி) காலத்ரயத்திலும், பரிவுடைய தாய் செய்வதும் செய்து, ஹிதகாமனான தமப்பன் செய்வதும் செய்து, “ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த:” என்று - அவர்கள் விடுமளவிலும், தான் தனக்குப் பார்க்கும் ஹிதமும் பார்க்கும்படி ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் ப்ராப்தனுமாய், உபகாரகனுமான உன்னை, உபகாரஸம்ருதியையுடைய நான் கிட்டப்பெற்று வைத்து, விட ஸம்பாவநையுண்டோ? (பாகின்ற இத்யாதி) “விதித:” என்கிறபடியே சத்ருகோஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தமாய்ப்படி பரம்பியிருப்பதாய், ஸ்வாபாவிகமான கல்யாணகுணங்களை யுடையையாய், த்ரையலோக்யத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே! (பரமா) குணங்களுக்கும் ரக்ஷணத்துக்கும் உன்னை எண்ணினால் பின்னை எண்ணலாவார் இல்லாதபடி ஸர்வாதிகனாயிருக்குமவனே! இப்படி ஸர்வாதிகனாயிருந்து வைத்து, என்னை அடிமை கொள்ளுகைக்காக, ச்ரமஹரமான திருமலையிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவனே! உன்னை நான் அடைந்தேன் விடுவேனோ? என்று அந்வயம்.

விளக்கம் - (போகின்ற இத்யாதி) - “போகின்ற” என்றால் நிகழ்காலம், “போய” என்றால் இறந்தகாலம், “போகு” என்றால் எதிர்காலம். ஆக மூன்றுவிதமான காலங்களிலும் மிகுந்த பரிவுடைய தாய் செய்யும் செயல்களைச் செய்தும், நன்மையை மட்டுமே எண்ணியபடி உள்ள தந்தை செய்யும் செயல்களைச் செய்தும். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-33) - ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த: - இராமன் விஷயத்தில் அபசாரப்பட்ட காகாஸூரன் தந்தையாலும் கைவிடப்பட்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப, தாய்தந்தைகூட கைவிட்டாலும் அவன் செய்யும் நன்மைகளை

நாம் உணரும் விதத்தில் செய்து. இப்படி அனைத்து விதங்களிலும் அடையத்தக்கவனாகவும், உபகாரங்கள் பல செய்பவனாகவும் உள்ள உன்னை, நீ செய்த உபகாரங்களை எப்போதும் மறக்காமல் நினைவில் கொண்டுள்ள நான், உன்னை அடைந்த பின்னர் விடுவதற்கு ஏதும் காரணம் உள்ளதோ? (பாகின்ற இத்யாதி) - பாகின்ற என்றால் பரவி நிற்பதாக உள்ள. இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-20) - விதி: - இராமன் சிறந்த தர்மம் உள்ளவன், அனைவராலும் அறியப்படுபவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, விரோதிகள் கூட்டத்திலும் அறியும்படியாக நிறைந்த கீர்த்தி உள்ளவன். மற்றவர்களுக்குப் போன்று வந்து ஏறியது அல்லாமல் இயற்கையாகவே அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவனே என்றும், மூன்றுலோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனே என்றும் கூறுகிறார். (பரமா) - திருக்கல்யாணகுணங்கள் மற்றும் அனைவரையும் காப்பாற்றுதல் என்பது போன்றவற்றுக்கு உன்னை எண்ணிய பின்னர் வேறு யாரைக் குறித்தும் எண்ண இயலாதபடி அனைத்திலும் அனைவரைக் காட்டிலும் மேம்பட்டவனாக உள்ளவனே! இப்படி அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாக உள்ளபோதிலும், என்னை உன்னுடைய அடிமையாக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காக, அனைவருடைய களைப்பையும் நீக்கவல்ல திருவேங்கடமலையில் வந்து அண்மையாக நிற்பவனே! உன்னை நான் அடைந்தேன், இனி விடுவேனோ!!

வ்யாக்யானம் - (தண் துழாய் விரை நாறு கண்ணியனே) இவருடைய ஆர்த்தியெல்லாம் தீரும்படியாக வந்து விஷயீகரித்துத் தன்னை அநுபவிப்பித்து, “இவர் தன்னை விடில் செய்வதென்?” என்கிற அதிசங்கையும் தீர்ந்து, தோளிலிட்ட மாலையும் பரிமளிதமாய், பிடித்து மோந்த இலைத்தொடைமாலையும் தானுமாய் நின்றபடி.

விளக்கம் - (தண் துழாய் விரை நாறு கண்ணியனே) - ஆழ்வாருடைய துன்பங்கள் அனைத்தையும் நீக்கும் விதமாக, அவர் தன்னைக் கண்டு அநுபவித்துக்கொள்ளும் விதமா வந்து நின்றான். எப்படி நின்றான் என்பதை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார். “ஆழ்வார் நம்மை விடுவாரோ?”, என்ற சந்தேகம் நீங்கியவனாக, தோளில் இட்ட

மாலையும் பரிமளம் நிறைந்த நறுமணம் வீசுவதாக உள்ள பூப்பந்து மாலையும் என அலங்கரித்தபடி நின்றான் என்கிறார்.

2-6-11 கண்ணித் தண்ணந்துழாய் முடிக்க கமலத் தடம் பெருங் கண்ணனைப் புகழ்
நண்ணித் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் மாறன் சொன்ன
எண்ணில் சோர்வி லந்தாதி யாயிரத்துள் இவையுமோர் பத்திசையோடும்
பண்ணில் பாட வல்லாரவர் கேசவன் தமரே.

பொருள் - குளிர்ந்த அழகான துளசிமாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமுடியையும், தாமரை போன்று காண்பதற்கு அழகாகவும் விசாலமாகவும் நீண்டும் உள்ள திருக்கண்களும் கொண்ட ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து, அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை நன்கு அனுபவித்து, அழகான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான “மாறன்” என்றுள்ள குடிப்பெயர் கொண்ட நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததும், பகவத் அபிப்ராயம் குறித்து தப்பாமல் உள்ளதும், அந்தாதித் தொகையில் அமையப்பெற்றதும் ஆகிய ஆயிரம் பாசுரங்களில் உள்ள இந்தப் பத்துப்பாட்டுகளையும் இசையுடன் பாடவல்லவர்கள் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸம்பந்தம் அடைந்தவர்கள் ஆவார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் ஆரேனுமாகவுமாம், அவர்களுக்குக் குலசரணகோத்ராதிகள் அப்ரயோஜகம்; இவ்வாகாரத்தாலே அவர்கள் பகவதீயர் என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக இந்தத்திருவாய்மொழியைக் பொருளுடன் கற்கவல்லார்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களுக்குக்குலம், இறவாமை, சந்ததி போன்ற ஏதுவும் உயர்ந்த பலன் என்று இருப்பதில்லை; இந்த ஈடுபாடு காரணமாகவே அவர்கள் ஸர்வேஸ்வர ஸம்பந்தம் அடைந்தவர்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணி இத்யாதி) இப்போதாயிற்று வளையம் செவ்வி பெற்றதும், முடி நற்றரித்ததும், திருக்கண்கள் விகஸிதமாயிற்றதும். (புகழ் நண்ணி) அவன் தம்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹ குணத்திலே அவகாஹித்து. (தென்குருகூர்ச்

சடகோபன் மாறன்) - ஒன்று திருநாமம், ஒன்று சத்ருவர்க்கத்துக்கு ம்ருத்யுவாயுள்ளவர் என்கிறது.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் “உன்னை நான் அடைந்தேன், இனி விடுவேனோ” என்றார். அதன் பின்னர் ஸர்வேச்வரனுக்கும் ஆழ்வாருக்கும் ஒருவர் மற்றவரை விடுவாரோ என்றிருந்த சந்தேகம் விலகியது. அதன் காரணமாக ஸர்வேச்வரனுடைய மாலை அழகு பெற்றது, துளசியானது அவனுடைய திருமுடியில் நன்றாக நின்றது, அவனுடைய திருக்கண்கள் நன்கு மலர்ந்தன. ஆழ்வாருக்குப் புகழ் எவ்விதம் ஏற்பட்டது என்றால், விடை அளிக்கிறார். (புகழ் நண்ணி) - ஸர்வேச்வரன் தன்னிடம் செய்த காதல் என்ற குணத்தில் மூழ்கி. (தென்குருகூர்ச் சடகோபன் மாறன்) - “சடகோபன்” என்று பலவற்றையும் உரைக்கவேண்டுமோ? ஏதேனும் ஒன்றை உரைத்தால் போதாதோ? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இவற்றில் “மாறன்” என்பது திருநாமம் அல்லது குடிப்பெயர், “சடகோபன்” என்பது விரோதிகளுக்கு யமனாக உள்ளவர் என்பதை விளக்குகிறது.

வ்யாக்யானம் - (எண்ணில் சோர்வில் அந்தாதி) அவன் தம்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹாதிசயத்தை அநுஸந்தித்து, அவற்றில் ஒன்றும் குறையாமே அருளிச்செய்த ஆயிரத்தில் இப்பத்து. (இசையோடு பண்ணில் பாடவல்லார்) இதில் அபிநிவேசத்தாலே இசையோடும் பண்ணோடும் பாடவல்லவர்கள். பண்ணாகிறது - காநம். இசையாகிறது - குருத்வ லகுத்வாதிகள் தன்னிலே நெகிழ்ந்து பொருந்துகை. த்வநியிலே, நிறத்திலே நன்றபடி. (அவர் கேசவன் தமரே) அவர்கள் ஆரேனுமாகவுமாம், குலசரண கோத்ராதிகள் அப்ரயோஜகம்; “விண்ணப்பம் செய்வார்கள்” என்னுமாபோலே, இவ்வாகாரத்தாலே அவர்கள் பகவதீயர்.

விளக்கம் - (எண்ணில் சோர்வில் அந்தாதி) - பகவத் அபிப்ராயம் என்பதைத் தவறாமல் விளக்கும் அந்தாதியான ஆயிரம். எண் என்பது ஞானம் என்றும் கொள்க. அதாவது தத்வ ஞானத்திலிருந்து வழுவாத ஆயிரம் என்று கருத்து. ஸர்வேச்வரன் தன்னிடம் காண்பித்த காதல் குணத்தை எண்ணியபடி, அவற்றில் ஒன்று கூடக் குறையாமல் அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில் உள்ள இந்தப் பத்தும். (இசையோடு பண்ணில் பாடவல்லார்) - இவற்றில் உள்ள ஆசை

காரணமாக இசையோடு பண்ணில் பாட வல்லவர்கள். பண் என்றால் கானம். இசை என்றால் கடினமானவை மற்றும் எளிதானவை என்றுள்ள இசை நுணுக்கங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று பொருந்தியபடி. அதாவது பண் மற்றும் இசையில் சீராக. (அவர் கேசவன் தமரே) - அவ்விதம் உரைப்பவர்கள் யாராக இருந்தாலும், “அவர்கள் எந்த குலம்? அவர்களுக்குச் சந்ததிகள் உண்டா?” போன்ற கேள்விகளுக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள் ஆவர். ஸர்வேச்வரன் முன்பாக நின்று பாடும் அரையர்கள் போன்று, இவர்கள் ஸர்வேச்வரனுடைய அடியார்கள் ஆவர்.

வ்யாக்யானம் – முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் “இவர் நம்மைவிடில் செய்வதென்?” என்கிற அதிசங்கையைப் போக்கினார்; இரண்டாம் பாட்டில் – அது போனபின்பு அவனுக்குப் பிறந்த புதுக்கணிப்பைச் சொன்னார்; மூன்றாம்பாட்டில் – தமக்கு அவன் பண்ணின ஓளதார்யத்தை அநுஸந்தித்து வித்தரானார்; நாலாம்பாட்டில், “அவன் உமக்குப் பண்ணின ஓளதார்யமேது?” என்ன, இதரவிஷய வைராக்யம் என்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில், “இதர விஷய வைராக்ய பூர்வகமாக ஆத்மாந்த தால்யத்திலே அதிகரித்த நான் இனி ஒருநாளும் விடேன்” என்றார்; ஆறாம்பாட்டில், “ஆச்ரிதர்க்கு உதவுவாயான பின்பு எனக்கு ஒரு குறையுண்டோ?” என்றார்; ஏழாம் பாட்டில், “என்னுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கும் ஒரு குறையில்லை”, என்றார்; எட்டாம் பாட்டில், இதுக்குத் தாம் அநுஷ்டித்த உபாயம் இன்னது என்கிறார்; ஒன்பதாம் பாட்டில், “இவர் அகவாய் அறியவேணும்” என்று ஓர் அடி பேரநிற்க, “இனிப்போகவொண்ணாது”, என்கிறார்; பத்தாம் பாட்டில், “நாம் போகா தொழுகிறோம்; நீர்தாம் போகாதொழியவேணுமே”, என்ன; “காலத்ரயத்திலும் ஸர்வவித பந்துவுமான உன்னை விட ஸம்பாவநையில்லை” என்றார்; இது கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில், “ஆழ்வார் நம்மை விட்டு அகன்றால் என்ன செய்வது?”, என்ற ஸர்வேச்வரனுடைய சந்தேகத்தை நீக்கினார். இரண்டாவது பாசுரத்தில் அந்தச் சந்தேகம் நீக்கியதன் காரணமாக அவனுக்கு ஏற்பட்ட புதுமையான தேஜஸ்ஸை உரைத்தார். மூன்றாம் பாசுரத்தில் அவன் தனக்குச் செய்த தாராளமான உபகாரத்தை உரைத்து ஈடுபட்டார். நான்காம் பாட்டில், “ஸர்வேச்வரன் உமக்குச் செய்த உபகாரம் என்ன?”, என்றபோது, “மற்ற

விஷயங்களில் உள்ள பற்றுதல் நீக்கப்பெறும்படிச் செய்தான்”, என்றார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில், “மற்ற விஷயங்களில் வெறுப்பு தோன்றியதன் காரணமாக நான் எப்போதும் அவனுடைய கைங்கர்யத்தில் நிலை நின்றேன். இனி அவனை விடமாட்டேன்”, என்றார். ஆறாம் பாசுரத்தில், “அடியார்களுக்கு உதவுவாய் என்றுள்ள பின்னர் எனக்கு ஏதும் குறை உள்ளதோ?”, என்றார். ஏழாம் பாட்டில், “என்னுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள், அவர்களுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள் என்றுள்ளவர்களுக்கும் எந்தக் குறையும் இல்லை”, என்றார். எட்டாம் பாசுரத்தில், இந்த நிலை ஏற்பட தான் கடைப்பிடித்த உபாயம் என்பது தான் மாறிமாறிப் பிறந்தமையே என்றார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில், “இவருடைய உள்ளத்தை நன்கு அறியவேண்டும்”, என்று ஸர்வேச்வரன் பின்வாங்கும்போது, “இனி அகல இயலாது”, என்றார். பத்தாம் பாசுரத்தில் ஸர்வேச்வரன், “நாம் உம்மை விட்டு அகலமாட்டோம். ஆனால் நீவிர் அகலாமல் இருக்க வேண்டுமே”, என்றான்; அதற்கு அழ்ழ்வார், “மூன்று காலங்களிலும் எனக்கு அனைத்து விதமான உறவினனாக உள்ள உன்னைக் கைவிடக் காரணம் ஏதும் இல்லை”, என்றார். மேலும், இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்கு உண்டாகும் பலன் உரைத்து நிறைவு செய்தார்.

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 10)

5. எனக்குற்ற செல்வம் இராமானுசன் என்று இசையகில்லா
மனக்குற்ற மாந்தர் பழிக்கில் புகழ் அவன் மன்னிய சீர்
தனக்குற்ற அன்பர் அவன் திருநாமங்கள் சாற்றும் என்பா
இனக்குற்றம் காணகில்லார் பத்தியேய்ந்த இயல்விதென்றே

பொருள் - நிலையற்ற உலகச் செல்வம் போன்று இல்லாமல் எப்போதும்
என்னிடம் நிலைத்து நிற்கும் ஸம்பத்தாக, “தந்தை நல்தாய் தாரம் தனையர் பெரும்
செல்வம் என் தனக்கு நீயே எதிராசா” என்னும்படியாக உள்ள எம்பெருமானாரே
எனக்குக் கிட்டிய மிகப் பெரும் நிதி என்று நான் அறிந்து கொண்டேன்.
அவருடைய புகழ் முழுவதையும் எனது இந்தப் பாசுரங்கள் மூலம் பறை
சாற்றினேன். யதிராஜரின் உயர்ந்த குணங்களை அனுபவிக்கத் தகுதி உடைய
பக்தி கொண்டவர்கள் நினைப்பது, “இந்தப் பாசுரங்கள் முழுவதும் எம்பெருமானார்
மீது கொண்ட பக்தி காரணமாகவே உண்டானது; வேறு எந்தவிதமான பயன்
கருதியும் இவை இயற்றப்படவில்லை”, என்பதாகும். இதனால், இந்தப்
பாசுரங்களில் ஏதேனும் குற்றம் இருந்தாலும் அவற்றைப் பொறுத்துக்
கொள்வார்கள். ஆயினும், “நமது செல்வம் இராமானுசர்”, என்று கூறுவதை ஏற்காத
சிலர், தங்களின் தோஷம் நிறைந்த மனத்தால், இந்தப் பாசுரங்களில் குற்றம்
உள்ளது என்று நிந்திக்கக்கூடும். அவற்றையும் நாம் புகழ் என்றே
எடுத்துக்கொள்வோம்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே, எம்பெருமானார் தம்மை நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தாரென்று கொண்டாடினார்; இதில், அந்த ப்ரீதியாலே ப்ரேரிதராய்க் கொண்டு அவருடைய குணகீர்த்தநம் பண்ண உத்யோகித்து, குத்ர்ஷ்டிகளாயிருப்பார் இதில் ஏதேனுமொரு குற்றத்தை ஆரோபித்து, தூஷித்தார்களாகில் அதுவே எனக்கு பூஷணமென்று சொல்லா நின்றுகொண்டு, இதன் ரஸமறிந்தவர்கள் குணமாக விரும்புவர்க ளென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் எம்பெருமானார் எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் தன்னை ஏற்றுக்கொண்டு கடாஷித்தார் என்று அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில், அதன் காரணமாக ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியில் திளைத்தவராக எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாண குணங்களைக் குறித்து விரிவாக அருளிச்செய்ய முயல்பவராக, “இவ்விதம் செய்யும்போது மற்ற மதத்தவர்கள் இதில் ஏதேனும் குற்றங்களை ஏறிட்டுக் கொண்டு பரிகாசம் செய்து தூஷிப்பார்கள் என்றால், அதுவே எனக்கு ஆபரணம் போன்றதாகும்”, என்று சிந்திந்தவராக, இவ்விதம் புகழ்வதின் தன்மையை அறிந்தவர்கள் இதனைக் குணம் என்று கொண்டு விரும்புவார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எனக்குற்றசெல்வம்) “சரீர பதநாவதி ப்ரபு நிஷேவணா பாதநாத் அபிந்தந தநஞ்ஜய ப்ரதமம் தநம் தந்தநம்” என்கிறபடியே அப்ராப்தமாய் அதிதீக்ஷணமாய் அநித்யமான தநம் போலன்றிக்கே, “தநஞ்ஜய விவர்த்தநம் தநமுதூட கோவர்த்தநம் ஸு ஸாதந மபாதஹம் ஸுமநஸாம் ஸமாராதநம்” என்றும், “தநஞ்ஜய ஸ்யந்தந பூஷணம் தநம்” என்றும், “தநம் மதீயம் தவ பாத பங்கஜம்” என்றும், “அஸ்தி மே ஹஸ்தி சைலாக்ரே வஸ்து பைதாமஹம் தநம்” என்றும் சொல்லப்பட்ட விஷயத்தினுடைய சரமபர்வமாய் தத்யாதாதம்யபூதமாய், “குருரேவ பரம் தனம்” என்று அவதாரண பரத்வ ப்ரதிபத்தி பூர்வகமாகவே நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டதாய் எனக்கு ஸ்வரூப ப்ராப்தமாயிருந்துள்ள ஸம்பத்து.

விளக்கம் - - (எனக்குற்றசெல்வம்) – வைராக்யபஞ்சகம் (4) - சரீர பதநாவதி ப்ரபு நிஷேவணா பாதநாத் அபிந்தந தநஞ்ஜய ப்ரதமம் தநம் தந்தநம் - என்றும் நீரை மட்டுமே உணவாகக் கொள்ளும் வயிற்றில் உள்ள ஜாடராக்னியைத்

தணிப்பதற்காகச் சம்பாதிக்கப்படும் செல்வம் என்பது இந்தச் சரீரம் அழியும்வரை செல்வந்தர்களைத் தொழுது நிற்கும்படிச் செய்வதால் பயனற்றதாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப அடையவேண்டிய பேறாக இல்லாததும், நிரந்தரம் அல்லாததும் ஆகிய உலகியல் செல்வம் போன்று அல்லாமல், வைராக்யபஞ்சகம் (4) - தநஞ்ஜய விவர்த்தநம் தநமுதூட கோவர்த்தநம் ஸு ஸாதந மபாதஹம் ஸுமநஸாம் ஸமாராதநம் - அர்ஜுனனை மேன்மை அடையும்படிச் செய்ததும், கோவர்த்தன மலையை உயர்த்தியதும், நல்ல மனம் கொண்டவர்களுக்கு எப்போதும் இன்பத்தை அளிப்பதும், எந்தவிதமான பயனாக இருந்தாலும் அதற்கு ஏற்ற உபாயமாக உள்ளதும், அழிவில்லாததும் ஆகிய க்ருஷ்ணன் என்னும் வஸ்துவே எனக்கு உண்மையான செல்வம் ஆகும்- என்றும், வைராக்ய பஞ்சகம் (3) - தநஞ்ஜய ஸ்யந்தந பூஷணம் தநம் - அர்ஜுனனுடைய தேருக்கு அலங்காரமாகத் திகழ்ந்த செல்வம் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (30) - தநம் மதீயம் தவ பாத பங்கஜம் - தனமாகிய உனது தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளை - என்றும், வைராக்யபஞ்சகம் (5) - அஸ்தி மே ஹஸ்தி சைலாக்ரே வஸ்து பைதாமஹம் தநம் - காஞ்சீபுரத்தில் உள்ள அத்திகிரியின் மேலே உள்ள வரதராஜன் என்ற உயர்ந்த செல்வமானது என்னுடைய பாட்டனாராகிய நான்முகன் எனக்கு வேண்டி சம்பாதித்த செல்வமாக உள்ளது - என்றும் கூறப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் விஷயமான வைராக்யம் தொடங்கி, அந்தக் கைங்கர்யத்தின் எல்லை நிலமானதும், எனது உண்மை நிலையை அறியவைப்பதும் ஆகிய, குருரேவ பரம் தனம் - ஆசார்யனே உயர்ந்த செல்வம் - என்று முழங்கப்பட்டதான ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான செல்வம்.

வ்யாக்யானம் - (இராமாநுசனென்று) “தந்தை நல்தாய் தாரம் தனையர் பெருஞ்செல்வ மென்றனுக்கு நீயே யெதிராசா” என்கிறபடியே எம்பெருமானாரே தந்தாமுக்கு மஹாநிதி யென்று அத்யவஸித்து. “த்ருணீக்ருத விரிஞ்ச்யாதி நிரங்குச விபூதய: ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந:” என்கிறபடியே ததந்ய ஸம்பத்துக்களை யெல்லாம் அஸத்கல்பமாக தர்ணீகரித்து, நாம் அவருடைய குண கீர்த்தந மொன்றுமே பண்ணக் கடவோமென்று கணிசித்திருக்க, (இசையகில்லா மனக்குற்ற மாந்தர்) ஸம்மதிக்க மாட்டாதபடியான மனோதோஷத்தையுடைய மந்தமதிகள்.

விளக்கம் - (இராமாநுசனென்று) - ஆர்த்திப்ரபந்தம்(3) - தந்தை நல்தாய் தாரம் தனையர் பெருஞ்செல்வ மென்றனுக்கு நீயே யெதிராசா - என்பதற்கு ஏற்றபடி எம்பெருமானார் மட்டுமே தனக்கும், தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் ஏற்ற மிக உயர்ந்த செல்லம் என்று கொண்டாடி. த்ருணீக்ருத விரிஞ்ச்யாதி நிரங்குச விபூதய: ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந: - இராமாநுசரின் திருவடித் தாமரைகளைப் பற்றி நிற்பவர்கள், நான்முகன் முதலானவர்களுடைய உலகியல் செல்வங்கள் அனைத்தையும் அலட்சியமாகவே எண்ணுவர் - என்பதற்கு ஏற்றபடி, அவர் அல்லாமல் உள்ளதான மற்ற அனைத்து செல்வங்களையும் அஸத் போன்றே புறந்தள்ளி, நாம் அவருடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் குறித்து மட்டுமே ஸங்கீர்த்தனம் செய்தபடி இருப்போம் என்று விருப்பத்துடன் உள்ளபோது. (இசையகில்லா மனக்குற்ற மாந்தர்) - இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த நிலையை ஏற்க இயலாத, மனப்பக்குவம் அற்ற தாழ்ந்த புத்தி உள்ளவர்கள்; அதாவது உலகியல் செல்வங்களை விடுத்து இராமாநுசரைச் செல்வம் என்று கொண்டாடுவதை ஏற்க இயலாதவர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (பழிக்கில்) இவர்கள், குணங்களை யறியமாட்டாதே தோஷதர்க்குக்களாகையாலே, “வித்யாந்யா சில்பநைபுணம்” என்று சொல்லப்படுகிற துஸ்தர்க்கங்களாலும் ஸாஹித்யத்தாலும் குதர்ஷ்டி கல்பநமாகிற தோஷங்களை யேறிட்டு நிந்தித்தால். “மாயயாபஹ்ருத ஜ்ஞாநா” என்றும், “பரம் பாவமஜாநந்தோ” என்றும், “அஜ்ஞாநேநாவ்ருதம் ஜ்ஞாநம் தேந முஹ்யந்தி ஜந்தவ:” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அவர்கள் அஜ்ஞாராகையாலே (மாந்தர்) என்கிறார். “நித்ராலஸ்ய ப்ரமாதோத்தம் தத் தாமஸமுதாஹ்ருதம்”, “தாந க்ருத்ஸ்நவிதோ மந்தாந்” என்றிறே இவர்களை சாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (பழிக்கில்) - இப்படிப்பட்டவர்கள் உயர்ந்த குணம் என்றால் என்ன என்பதை அறியாத குற்றமுள்ள மனம் கொண்டவர்கள் என்பதால், வித்யாந்யா சில்பநைபுணம் - பந்தத்தை விடுவிக்காத கர்மம் என்பது சிற்பம் செய்வது போன்று துன்பத்தையே உண்டாக்கும் - என்று தவறான கருத்துக்கள் மூலம் தீயதான பல குற்றங்களை ஏறிட்டுக் கொண்டு நிந்தனை செய்தால், கீதை(7-15) -

மாயயாபஹ்ருத ஜ்ஞாநா - மாயையால் அபகரிக்கப்பட்ட காரணத்தால் தங்கள் அறிவு இழந்தவர்கள் - என்றும், கீதை (9-11) - பரம் பாவமஜாநந்தோ - எனது உயர்ந்த இயல்பை அறியாத அறிவிலிகள் - என்றும், கீதை (5-15) - அஜ்ஞாநேநாவ்ருதம் ஜ்ஞாநம் தேந முஹ்யந்தி ஜந்தவ: - அறியாமையால் அறிவு மூடப்பட்டுள்ளது; ஆகவே அறியாமையில் உள்ள மனிதர்கள் மோகம் அடைகிறார்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவர்கள் அறிவற்றவர்கள் என்பதால் “மாந்தர்” என்கிறார். கீதை (18-39) - நித்ராலஸ்ய ப்ரமாதோத்தம் தத் தாமஸமுதாஹ்ருதம் - தூக்கம், சோம்பல், கவனம் இன்மை போன்றவற்றிலிருந்து தோன்றும் இன்பமானது தாமஸம் எனப்படும் - என்றும், கீதை (3-29) - தாந க்ருத்ஸ்நவிதோ மந்தாந் - முழுமையாக அறியாத குறைவான அறிவுள்ள அஞ்ஞானி - என்றும் அல்லவோ அவர்கள் குறித்து சாஸ்த்ரம் முழங்குகிறது !!

வ்யாக்யானம் - (பழிக்கில் புகழ்) “ஸ்வர்க்காமோ ஜ்யோதிஷ்டோமேந யஜேத:”, “வாயவ்யம் ச்வேத மாலபேத பூதிகாம்:”, “ராயஸ்போஷாய ஸுப்ரஜாஸ்த்வாய ஸுவீர்யாய” என்று பலத்தோடே வ்யாப்த்தங்களான காம்யகர்மங்களை யிழிந்தாரென்றிறே அவர்கள் பழி சொல்லுவது. அவை தன்னை ஆரய்ந்தால், “யாமிமாம் புஷ்பிதாம் வாசம் ப்ரவதந்த்ய விபச்சித:”, “நாந்யதஸ்தீதி வாதிந:”, “ந து மாமபிஜாநந்தி தத்தவே நாதச் ச்யவந்தி தே”, “அந்தவத்து பலம் தேஷாம் தத் பவத்யல்ப மேதஸாம்”, “சுஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி ஏவம் த்ரயீ தர்மமநுப்ரபந்தா”, “கதாகதம் காமகாமா லபந்தே” என்கையாலே ஸாதநாந்தரங்களின் தோஷமறியாதவர்கள் சொல்லும் பழியாகையாலே அதுவே நமக்குப் புகழாம். “கர்மயோகாதாச்சுத்தாஸ்ஸாங்கிய யோகவிதஸ்ததா நார்ஹந்தி சரணஸ்தஸ்ய கலாம்கோடிதமீமபி”, “யத் யேந காமகாமேந நஸாத்யம் ஸாதநாந்தரை: முமுஷுணா யத் ஸாங்க்யேந யோகேந ந ச பக்தித: ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்த்ததே புந: தேந தேநாப்யதே தத்தந்யா ஸேநைவ மஹாமுநே பரமாத்மா ச தேநைவ ஸாத்யதே புருஷோத்தம:” என்றும் சொல்லப்படுகிற விஷயத்தைப் பற்றினார்க்கு, “ஸித்திர் பவதி வா நேதி ஸம்சயோச்யுத ஸேவிநாம்” என்கையாலே பலஸித்தியில் கண்ணழிவுண்டா யிருக்கும்; அப்படியன்றிகே, “ந ஸம்ஸய: அத்ர தத் பக்த பரிசர்யா ரதாத்மநாம்” என்கிற ததீய வைபவத்தை யறியாதவர்கள் சொல்லும் பழியாகையாலே எனக்கு

அதுவே புகழாம். “ஞாநமநுட்டாநமிவை நன்றாகவே யுடையனான குருவையடைந்தக்கால், மாநிலத்தீர், தேனார் கமலத்திருமாமகள் கொழுனன், தானே வைகுந்தந் தரும்” என்றும், “உய்ய நினைவுண்டாகில் உங்குருக்கள் தம் பதத்தே, வையு மன்பு தன்னை யிந்த மாநிலத்தீர், மெய்யுரைக்கேன், பையரவின் மாயன் பரமபதமுங்களுக்காம், கையிலங்கு நெல்லிக்கனி” என்றும் சொல்லப்படும் விஷயத்திலேயிறே அவர்கள் பழிசொல்லுவது; அது புகழேயாய்த் தலைக்கட்டுமித்தனை. “ந்யாஸ வித்யைக நிஷ்ட்டாநாம் வைஷ்ணவாநாம் மஹாத்மநாம் ப்ராக்ருதா அபிஷ்டுதிர் நிந்தா நிந்தா ஸ்துதிரிதி ஸ்ம்ருதா” என்றும், “அலகை முலை சுவைத்தாற்கு அன்பர் அடிக்கு அன்பர் திலதம் எனத் திரிவார் தம்மை உலகர் பழி தூற்றில் துதியாகும்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (பழிக்கில் புகழ்) - அவர்கள் திருவரங்கத்தமுதனாரைக் குறித்து ஏன் பழிக்கவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸ்வர்க்காமோ ஜ்யோதிஷ்டோமேந யஜேத: - ஸ்வர்கம் விரும்புவன் ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்ற யஞ்ஞம் இயற்றவேண்டும் - என்றும், வாயவ்யம் ச்வேத மாலபேத பூதிகாம் - வாயவ்யம் என்ற யாகம் இயற்றியவன் தனது விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்கிறான் - என்றும், ராயஸ்போஷாய ஸுப்ரஜாஸ்த்வாய ஸுவீர்யாய - நல்ல வலிமை, செல்வம், வீர்யம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பலன் அளிக்கவல்ல காம்யகர்மங்களைச் செய்யாமல் இராமாநுசரை மட்டும் கொண்டாடியபடி உள்ளதால், இந்தப் பலன்களை இழந்தார் என்று அவர்கள் பழிக்கிறார்கள். ஆனால் அத்தகைய பழிச்சொற்களை ஆராய்ந்து பார்த்தால், கீதை (2-42) - யாமிமாம் புஷ்பிதாம் வாசாம் ப்ரவதந்த்ய விபச்சித: - காய்க்காத பூ போன்றுள்ள அழகான சொற்கள் பேசும் அறிவற்றவர்களின் இந்தச் சொற்கள் - என்றும், கீதை (2-42) - நாந்யதஸ்தீதி வாதிந: - ஸ்வர்க்கத்தைக் காட்டிலும் வேறு பலன் இல்லை என்பவர்கள் - என்றும், கீதை (9-24) - “ந து மாமபிஜாநந்தி தத்தவே நாதச் ச்யவந்தி தே - அப்படிப்பட்டவர்கள் பரமாத்மாவாகிய என்னைத் தத்துவங்கள் மூலம் அறியாமல், மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தில் உழல்கிறார்கள் - என்றும், கீதை (7-23) - அந்தவத்து பலம் தேஷாம் தத் பவத்யல்ப மேதஸாம் - சிற்றறிவு உள்ள அவர்களுடைய பலன் அனைத்தும் அற்பமாக அழிவுள்ளதாகவே ஆகிறது - என்றும், கீதை (9-21) - சஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி ஏவம் த்ரயீ

தர்மமநுப்ரபந்தா - புண்ணிய பலன்கள் கழிந்தவுடன் இறப்புக்கு ஏற்றதான இந்தப் பூமியை அடைகிறார்கள்; இப்படியாக ஸ்வர்க்கம் அடைவதற்கான உபாயமாகவும், மூன்று வேதங்களில் கூறப்பட்டவையும் பலன்கள் அளிக்கவல்லவையும் ஆகிய கர்மங்களைச் செய்து அவர்கள் மீண்டும் பிறவியை அடைந்தபடி உள்ளனர் - என்றும் உரைப்பதன் மூலம், அவன் அல்லாமல் மற்ற உபாயங்களை அறிந்தவர்கள் கூறும் பழிச்சொற்கள் அனைத்தும் நமக்குப் புகழ்வது போன்றே உள்ளது. கர்மயோகா தாச்சுத்தாஸ் ஸாங்க்ய யோகவிதஸ்ததா நார்ஹந்தி சரணஸ்தஸ்ய கலாம்கோடி தமீமபி - கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம், இவைகளை அனுஷ்டிப்பவர்கள், சரணாகதர்களின் கோடியில் ஓர்மசம் கூடப் பெறமாட்டார்கள் - என்றும், லக்ஷ்மீ தந்தர்ம - யத் யேந காமகாமேந நஸாத்யம் ஸாதநாந்தரை: முமுக்ஷுணா யத் ஸாங்க்யேந யோகேந நச பக்தித: ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்த்ததே புந: தேந தேநாப்யதே தத்தந்யா ஸேநைவ மஹாமுநே பரமாத்மாச தேநைவ ஸாத்யதே புருஷோத்தம: - ஐச்வர்யத்தை விரும்பும் யாரால் எந்த ஓர் ஐச்வர்யம் மற்ற சாதனங்களால் பெற இயலாமல் உள்ளதோ அது ப்ரபத்தியினால் பெறத் தக்கது; எந்த ஒரு முமுக்ஷுவால் மீண்டும் திரும்புதல் இல்லாமை என்ற இடமான பரமபதமானது கர்மயோகம் போன்றவற்றால் பெற இயலாமல் உள்ளதோ அந்த இடம் ப்ரபத்தியினால் அடையப்படுகிறது; கைவல்யத்தை விட உயர்ந்த பரமாத்ம அனுபவம் ப்ரபத்தியில் கிட்டுகிறது - என்றும் கூறப்படும் பகவத்விஷயத்தைப் பற்றியவர்களுக்கு, ஸித்திர் பவதி வா நேதி ஸம்சயோச்யுத ஸேவிநாம் - அச்சதனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்பவர்கள் கூட அவனை அடையாமல் போவார்களோ என்னும் ஐயம் உண்டாகலாம் - என்பதற்கு ஏற்ப பலன் உண்டாகும்போது நழுவுதல் உண்டாகலாம். ஆனால் அவ்விதம் அல்லாமல், ந ஸம்ஸய: அத்ர தத் பக்த பரிசர்யா ரதாத்மநாம் - அவனுடைய அடியார்களை அடைந்தவர்களுக்கு நழுவுதல் இல்லை என்பது ஐயம் இல்லாமல் தெளிவாகிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அடியார்களின் அடியார்களுடைய வைபவத்தைக் குறித்து அறியாமல் உரைக்கும் பழிச்சொல்லாக உள்ளதால் எனக்கு அது புகழ்வதாகவே உள்ளது. உபதேச இரத்தினமாலை (61) - ஞானமநுட்டாநமிவை நன்றாகவே யுடையனான குருவையடைந்தக்கால், மாநிலத்தீர், தேனார் கமலத்திருமாமகள் கொழுனன், தானே வைகுந்தந் தரும் - இந்தப் பூமியில் உள்ளவர்களே! நமக்காக உபாயானுஷ்டானம் பண்ணி ரக்ஷிக்கவல்ல மகாபாகவதனான ஆசார்யனை

அண்டினால், தேன் பொருந்திய தாமரைமலரிலிருக்கும் பெரியபிராட்டியின் நாயகனான ஸர்வேச்வரன் தானாகவே ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கொடுப்பான் - என்றும், உபதேச இரத்தினமாலை (62) - உய்ய நினைவுண்டாகில் உங்கருக்கள் தம் பதத்தே, வையு மன்பு தன்னை யிந்த மாநிலத்தீர், மெய்யுரைக்கேன், பையரவின் மாயன் பரமபதமுங்களுக்காம், கையிலங்கு நெல்லிக்கனி - இந்த உலகில் உள்ளவர்களே! ஓர் உண்மையை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். உங்களுக்குக் கரையேற வேண்டும் என்கிற ஆசை உள்ளது என்றால், உங்கள் ஆசார்யர்களுடைய திருவடிகளில் அதிகப்படியான அன்பைச் செலுத்துங்கள். அவ்வாறு செய்தீர்களானால் படத்தையுடைய திருவனந்தாழ்வான் மீது கண்வளரும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்ரீவைகுந்தமானது உங்களுக்குக் கையிலே விளங்கும் நெல்லிக்கனி போலே எளிதாகக் கிடைக்கும் - என்றும் கூறப்படும் ஆசார்ய விஷயத்தில் அல்லவோ அவர்கள் பழிச்சொற்கள் உரைக்கிறார்கள்? ஆகவே அது புகழ்வதாகவே உள்ளது என்று கருத்து. ந்யாஸ வித்யைக நிஷ்ட்டாநாம் வைஷ்ணவாநாம் மஹாத்மநாம் ப்ராக்ருதா அபிஷ்டுதிர் நிந்தா நிந்தா ஸ்துதிரிதி ஸ்ம்ருதா - சரணாகதி நெறியை மட்டுமே பற்றை நிற்கும் மஹாத்மாக்களாகிய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் பாமரமனிதர்கள் துதிப்பது நிந்தையே ஆகும், நிந்திப்பது புகழ்வதே ஆகும் - என்றும், ஞானஸாரம் (39) - அலகை முலை சுவைத்தாற்கு அன்பர் அடிக்கு அன்பர் திலதம் எனத் திரிவார் தம்மை உலகர் பழி தூற்றில் துதியாகும் - தனது தாய் போன்று வந்த பேயான பூதனையின் ஸ்தனங்களை, அவளுடைய உயிருடன் சேர்த்து உண்ட க்ருஷ்ணனின் திருவடிகளில் விருப்பம் உள்ளவர்களும், இந்த உலகின் திலகம் என்று கொண்டாடப்படுபவர்களும் ஆகிய மஹாபுருஷர்களை உலகில் உள்ளவர்கள் பழித்தால், உண்மையில் அவர்களைத் துதித்தலே ஆகும் - என்றும் கூறுவது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (அவன் மன்னியசீர் தனக்குற்ற வன்பர்) (அவன்) “பாஷண்ட த்ருமஷண்ட தாவதஹந: சார்வாக சைலாசநி: பௌத்தத்வாந்த நிராஸ வாஸரபதிர: ஜைநேப கண்டரவ: மாயாவாதி புஜங்கபங்க கருட: த்ரைவித்ய சூடாமணி: ஸ்ரீரங்கேச ஜயத்வஜ: விஜயதே ராமானுஜோயம் முநி:” என்று ப்ரஸித்தரான எம்பெருமானாருடைய. (மன்னியசீர்) நித்ய ஸித்தங்களாய் ஸ்வாபாவிகங்களாய், “ச்ருத்யக்ர வேத்ய நிஜ திவ்ய குணஸ்வரூப: ப்ரத்யசஷதாம் உபகத: இஹ ரங்கராஜ: வச்ய: ஸதா பவதி தே யதிராஜ தஸ்மாத் சக்த: ஸ்வகீய ஜந பாப விமோசநே த்வம்”

என்கிற ச்லோகத்திலே சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநசக்திகள் தொடக்கமான கல்யாணகுணங்கள்.

விளக்கம் - (அவன்) தாட பஞ்சகம் - பாஷண்ட த்ருமஷண்ட தாவதஹந: சார்வாக சைலாசநி: பௌத்தத்வாந்த நிராஸ வாஸரபதிர: ஜைநேப கண்டரவ: மாயாவாதி புஜங்கபங்க கருட: த்ரைவித்ய சூடாமணி: ஸ்ரீரங்கேச ஜயத்வஜ: விஜயதே ராமானுஜோயம் முநி: - நாஸ்திகர்கள் பாஷண்டர்கள் எனப்படுபவர்; காட்டுத் தீ வளர்ந்தால் எவ்விதம் மரங்கள் அழியுமோ அது போன்று, எம்பெருமானார் பாஷண்டர்களை அழித்தார். சார்வாகர், பௌத்தர் முதலிய மலைகளை மிகவும் எளிதாக எம்பெருமானார் சாய்த்தார். பௌத்தம் என்ற இருளுக்குச் சூரியன் போன்று எம்பெருமானார் அவதரித்தார். ஜைனர்கள் என்ற யானைகளைச் சிங்கம் போன்று விரட்டினார். மாயாவாதிகள் என்ற நாகங்களைத் தனது நிழல் மூலமே அழிக்கின்ற கருடன் போன்று விளங்கினார். ஸ்ரீரங்கநாதனின் திருக்கோயிலைத் திருத்தி, பெருமையுடன் நின்றார் - என்பதற்கு ஏற்ப புகழ் உள்ளவராகிய எம்பெருமானாருடைய. (மன்னியசீர்) - எப்போது உள்ளதும், இயல்பாகவே நிரம்பியதும், யதிராஜ விம்ஸதியில் - யதிகளின் தலைவனே! வேதங்கள், வேதாந்தங்கள் போன்ற அனைத்தாலும் போற்றப்படுபவனாகவும், திவ்யமான எழிலுடனும், உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்களுடனும் ஸ்ரீரங்கத்தின் சக்ரவர்த்தியாக ஸ்ரீரங்கநாதன் உள்ளான். இத்தனை வல்லமை கொண்டவனாக உள்ளபோதிலும் அவன் உனக்கு வசப்பட்டவனாகவே உள்ளான். ஆகவே நீ மட்டுமே எனது பாவங்களைப் போக்கி, நற்கதி அருள இயலும் (ஸ்ரீரங்கநாதனால் நேரடியாக இயலாது என்றார்) - என்றும் கூறப்பட்டதான ஞானம், சக்தி போன்ற திருக்கல்யாண குணங்கள்.

வ்யாக்யானம் - (தனக்கு உற்றவன்பர்) தனக்குத் தகுதியான ப்ரேமத்தையுடையரான மஹாத்மாக்கள். (அவன் திருநாமங்கள் சாற்று மென்பாவினக் குற்றம்) அவர் விஷயமான பக்தி ஸந்துசுஷணம் பண்ண தத்ப்ரேரிதனாய்க் கொண்டு அவருடைய திருநாமங்கள் பத்யரூபேண ஸமர்ப்பிப்பதாக என்னாலே சொல்லப்பட்ட சந்தஸ் ஸமூஹத்திலே அவத்யத்தை. அன்றிக்கே, (அவன் திருநாமங்கள் சாற்று மென்பாவினக் குற்றம்) அவருடைய திருநாமங்களைச் சொல்லா நின்றுள்ள என்னுடைய சப்த ஸமூஹத்திலே குற்றத்தையென்னவுமாம். பா - சந்தஸ்ஸு, இனம் - ஸமூஹம்.

விளக்கம் - (தனக்கு உற்றவன்பர்) - அவருடன் தங்களுக்கு ஏற்கும் விதத்தில் சினேகம் கொண்ட மஹாத்மாக்கள். (அவன் திருநாமங்கள் சாற்று மென்பாவினக் குற்றம்) - எம்பெருமானாரிடம் பக்தி செலுத்தி, சினேகம் கொண்டு, அவருடைய திருநாமங்களை ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் சமர்ப்பிப்பதாக எண்ணி என்னால் உரைக்கப்பட்ட இந்தக் குற்றம் நிறைந்த தொகுப்பை. அல்லது, அவருடைய திருநாமங்களை உரைப்பது என்பதான எனது குற்றத்தை. இங்கு பா என்பது சந்தஸ் என்று பொருள் தரும்.

வ்யாக்யானம் - (காணகில்லார்) வத்ஸல ஸ்வபாவராகையாலே தோஷா தர்சிகளாய்ப் போருவார்கள். கில்லார் - ஸமர்த்தரல்லாதார்; மந்தமதிகளானவர்கள் தந்தாமுடைய அறிவுகேட்டாலே இவன் காம்யகர்ம பரித்யாகம் பண்ணினானென்றும் லக்ஷணத்தில் குறைச்சலாகச் சொன்னானென்றும் இப்படியான தோஷங்களைக் காணகில்லா ரென்றபடி. அதுக்கு மூலமேதென்ன, (பக்தியேய்ந்த வியல்விதென்றே) பக்தியோடே கூடின வர்த்தியையுடைய தென்னவுமாம். இயல்வு - ப்ரவர்த்தி, ஏய்தல் - கூடுதல்.

விளக்கம் - (காணகில்லார்) - அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாக்கள் மிகுந்த வாத்ஸல்யம் உள்ளவர்கள் என்பதால் இவற்றை ஏற்பர். மேலும் இப்படிப்பட்டவர்கள் - மந்தமான புத்தி உள்ள சிலர் தங்களுடைய அறிவுகேடு காரணமாக, “இவன் பலன் தரவல்ல கர்மங்களை இயற்றாமல் விட்டான், எம்பெருமானார் குறித்தும் முழுமையாக உரைக்கவில்லை”, என்று கூறும் குற்றங்களைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளமாட்டார்கள். ஏன்? (பக்தியேய்ந்த வியல்விதென்றே) - பக்தியுடன் கூடிய ஸ்வபாவம் இது அல்லவோ என்பதால் ஆகும்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்